

Slutligen har jag här nedan med begagnande af Upsala-tabellens eget reduktionstal fört fram densamma till innevarande år 1916 (julianska data och minuterna skrifna som tiondelar af timmen), medan Neugebauers Greenwich-tider ökats med $1^h 2$, longitudskillnaden mellan Greenwich och Upsala.

Medelkonjunktioner 1916.

(Upsala meridian.)

<i>Neugebauer</i>		<i>Olaus Johannis</i>		Diff.
21 januari	9 ^h ·6	21 januari	9 ^h ·6	0 ^h ·0
19 februari	22·3	19 februari	22·3	0·0
20 mars	11·0	20 mars	11·1	− 0·1
18 april	23·8	18 april	23·8	0·0
18 maj	12·5	18 maj	12·5	0·0
17 juni	1·2	17 juni	1·3	− 0·1
16 juli	13·9	16 juli	14·0	− 0·1
15 augusti	2·6	15 augusti	2·7	− 0·1
13 september	15·4	13 september	15·5	− 0·1
13 oktober	4·3	13 oktober	4·2	+ 0·1
11 november	17·0	11 november	16·9	+ 0·1
11 december	5·8	11 december	5·7	+ 0·1

Af den lilla undersökning, som jag härmed slutfört, torde såsom resultat framgå, att de granskade kalendarernas uppgifter om månens nytändning visat sig äga en ganska hög grad af noggrannhet, högre t. o. m. än man på förhand måhända väntat af svenska arbeten från 13- och 1400-talen. Särskildt vill jag med afseende på den af Olaus Johannis Gutho utarbetade tabellen framhålla, att den genom sin tillförlitlighet och sin bekväma uppställning varit mig en ovärderlig hjälprede. Det återstår nu blott att i korthet angifva, till hvilken kategori af liknande arbeten dessa våra svenska äro att räkna.

De under medeltiden framträdande sträfvandena för månkalenderns förbättring förete i hufvudsak följande utvecklingsgång. Först försökte man att, med bibehållande af den julianska månaden, upphjälpa den gamla 19-åriga måncykeln genom att utvidga den till 76-årig, flytta gyllentalen och angifva icke blott dagen utan äfven timmen för nymånens inträffande. En framstående representant för denna tid, måhända den förste banbrytaren, var Robertus Lincolniensis (c. 1175—1253). I hans fotspår gick Petrus de Dacia (c. 1300), som flyttade gyllentalen ännu mera och angaf tiden på en fjärdedels timme när. Då emellertid dessa palliativ icke förslogo, valdes omsider den radikala utvägen att öfvergifva den julianska månaden och den cykliska räkningen och i stället räkna astronomiskt, d. v. s. med den synodiska månadens rätta värde såsom grundval. Till en början nöjde man sig